

στημα τῆς ἀσφαλτοστρώσεως, καὶ τὸ σύστημα ἐπέτυχεν ἐντελῶς, καί, ἴσως, ὡς τῆς ἀσφάλτου ἀναλόγως τοῦ κλίματος παρασκευαζομένης, οὐδένα, ὡς εἶπον, τῶν αὐτῆν ἐν μέσῳ θέρει, κατ' Ἰούλιον, διαπορευομένων, εἶδον ἢ ἤκουσα εἰς αὐτὴν ἐγκεκολλημένον.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΙΒ'.

Τὰ πάντα ἤδη ἐξηφανίζοντο διὰ τὸν μαρκήσιον· καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν, ὁ συνταράσσω τὴν γωνίαν ἐκείνην τῆς γῆς καὶ εἰς ὃν ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀναμιχθῆ ἡκιστα τὸν ἐνδιέφερον. Ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἀπησχολημένος ἐκ τῆς ἀνησυχίας, ἣν προὔξενε αὐτῷ ἡ ἐμφάνισις καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς Ἑλλεν Μόργαν. Ἄλλ' αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ Ἑλλεν οὐδὲν ἐπραττεν, ἀφίνουσα νὰ καταπέση ἡ ἀπειλή της ὡς βέλος ἀβλαβές. Ὁ δὲ μαρκήσιος συνοδεύων τὸν υἱὸν τοῦ μετέβη εἰς Ἀθῶν, εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ δάσους τοῦ Φοντικινεβλώ, ὅπως ἴδῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀρχαίου τινὸς θεράποντος τοῦ Μομβρέν τὴν μικρὰν ἐκείνην Κυπριανήν, ἣν ὁ Ρυῶ ἐν τάχει εἶχε μεταφέρει ἐκ Βιλλερβίλλης τῇ διαταγῇ τοῦ πατρὸς της.

Τὸ παιδίον προσηθὲν κάπως ἐκ τῆς ἀποτόμου μεταλλαγῆς τοῦ βίου, μεταφερθὲν τόσον ταχέως ἀπὸ τῆς παραθαλασσίου διαμονῆς εἰς τὸν μικρὸν ἐκείνον ἀγροτικὸν οἰκίσκον, ἐφαίνετο πεφιδωμένον ἀλλὰ θελκτικώτατον, ὅτε δὲ ὁ Ροβέρτος ὤθησε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπου ὁ γέρον Δεβραὶ εἶχεν ἀποθέσει αὐτὸ διὰ ν' ἀναπαυθῆ, ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἔτεινε τὰς μικρὰς του χεῖρας πρὸς τὸν κόμητα λέγων: Παιππά.

Ὁ Ροβέρτος προὔχωρησε πρὸς τὴν μεγάλην κλίνην, ἔλαβε τὸ κοράσιον κατησπάσθη αὐτό, τὸ παρετήρει κρατῶν αὐτὸ ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του μετὰ τὸ σύνθημα ἐκείνο κίνημα τῶν γονέων, οἵτινες ὑψώνοντες αὐτὰ φαίνονται τρόπον τινὰ ἐπιθυμοῦντες ν' αὐξήσωσι τὰ μικρὰ των τέκνα τὸ ταχύτερον, ὡς νὰ μὴ ἠδύναντο πλέον νὰ τοὺς διαζύγωσιν ἀπ' αὐτῶν ἠθελον μεγαλώσει. Εἰς τὸν οὐδὸν δὲ τῆς θύρας ἐσταμάτησεν ὁ μαρκήσιος μεταξὺ τοῦ Δεβραὶ ἀρχαίου αὐτοῦ θεράποντος, τῆς κυρᾶ Δεβραὶ, ἀγαθῆς πρεσβυτίδος προθύμου καὶ ἀφωσιωμένης καὶ τοῦ νευτικοῦ. Ἐκεῖ συγκινημένος, διὰ μέσου τῶν πληρῶντων τοὺς ὀφθαλμούς του δακρύων, παρετήρει

τὸ ξανθὸν παιδίον, τὸ τετραετὲς ἐκείνο κοράσιον, ὅπερ διὰ τῶν λευκῶν βραχιόνων τοῦ περιέβηκε τὸν τράχηλον τοῦ Ροβέρτου, εἶτα δὲ μετὰ τοὺς εὐσάρκους δακτύλους του ἐπαίξεν ἡσυχῶς, ἐνῶ τὸν ἠσπάζετο ἐν ταυτῷ, μετὰ τὰς τριχὰς τῆς κεφαλῆς του κόμητος.

Ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ του τὸ παιδίον ἐκείνο μετὰ τὴν ξανθὴν ὡς χρυσίον κόμην, τὴν περιβάλλουσιν τὸ πλήρες γλυκεῖας λευκότητος πρόσωπόν του, μετὰ τοὺς δύο ἐκείνους γαλανούς, βλαβεῖς, τρυφερούς, φαεινοὺς ὀφθαλμούς του. Ἦτο ἔγγονή του!.. Ὁ κ. δὲ Μομβρέν βλέπων αὐτό, ἐλησμόνει τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, τὴν γέννησιν τοῦ ἀθῶου ἐκείνου θελκτικοῦ ὄντος, γέννησιν λαθραῖαν ὅπως καὶ τὸ συνοικέσιον αὐτὸ τοῦ Ροβέρτου, καὶ ἠσθάνετο τὴν εὐχάριστον φρικίαν τῆς πατρότητος τῶν πρεσβυτῶν, οἵτινες βλέπουσι τὴν ὑπαρξίν των συνεχιζομένην διὰ τῶν νεηλῶδων ἐκείνων τῶν μυστηριωδῶν καὶ ἀγνώστων.

Προὔχωρησεν ἡρέμα σφόδρα συγκινημένος καὶ παρατηρῶν τὴν Κυπριανήν, ἣν ὁ κόμητος ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἠρώτησεν προσηθῶς:

— Δὲν με ἀσπάζεσαι κ' ἐμέ, μικρά μου;

Τὸ μεϊδιάμά του ἦτο τόσον τρυφερὸν ὑπὸ τὸν λευκὸν καὶ ἀνεστραμμένον κατὰ τ' ἄκρα μύστακά του, ὡστε ἡ μικρὰ φοβηθεῖσα κατ' ἀρχὰς—διότι τὰ παιδία δὲν ἀγαπῶσι τοὺς γέροντας καὶ δυσπιστοῦσι πρὸς τὰς λευκὰς γενειάδας—κνησάσασκε ταχέως, ἐμεϊδιάσε καὶ ἀφῆκε μεταξὺ τῶν ἰσχνῶν δακτύλων τοῦ μαρκησίου τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα, ἣν ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἠσπάζετο μετὰ περιπαθείας ὀπισθενεργοῦ, ὡς κατησπάζετο ἄλλοτε τὸν Ροβέρτον μικρὸν.

— Διότι ἐγὼ εἶμαι, ἔλεγε τότε ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς σου!

Καὶ ἔτυπτε φιλοστόργως τὸν ὄμον τοῦ υἱοῦ του.

Τὸ παιδίον τότε παρετήρει ἐναλλάξ τοὺς δύο ἐκείνους ἀνδρας, ὡς νὰ εἶχε τεθῆ πρόβλημά τι πρὸς λύσιν εἰς τὸ ἀπειρον πνεῦμά του. Δὲν τῆς εἶχεν εἶπει αὐτὸ ὁ μαρκήσιος ἄλλοτε, τὴν πρώτην φοράν, ὅτε τὴν εἶδεν.

Καὶ κύπτουσα ἀνεζήτησε τὸν Ρυῶ, ὅστις ἴστατε παράμερα, τὸ δὲ βλέμμα της ἐφαίνετο ζητητῶν παρὰ τοῦ νευτικοῦ ἐξηγήσεις περὶ τῶν διατρεχόντων.

— Ναί, Κυπριανή, φιλιότη μου κόρη, ἔλεγεν ὁ Ροβέρτος· ἀγάπα τον ὅσον καὶ ἐμέ, ἐνοσεῖς; ὅσον καὶ ἐμέ! Ἡμεῖς τοὺς δύο μόνον εἰς τὸν κόσμον πρέπει ν' ἀγαπᾶς!.. Λέγε μου, θ' ἀγαπᾶς τὸν παπποῦ;

Τὸ παιδίον ἔστη πρὸς στιγμὴν, προσέβλεψε καὶ αὐτὸς τὸν μαρκήσιον, τοῦ ἐμεϊδιάσεν, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ὡς στρουθίου ζητητῶν τὴν τροφὴν

του, με τὸ μικρόν του στόμα τὸ ἀπληστον εἰς φιλήματα, εἶτα ἡρέμα με τὴν νηπιώδη φωνήν του :

— Ἄλλὰ καὶ τὸν μπάρμπα Ρυῶ; . . Ἡμ-
πορῶ ἐπίσης ν' ἀγαπῶ καὶ τὸν μπάρμπα Ρυῶ;

Καὶ ἔστρεφε τοὺς ὠραίους, μεγάλους καὶ δι-
αυγεῖς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν ἐκ Βιλλερβίλ-
λης ναυτικόν, τὸν τροφέα του, ὅστις ἴστατο ὄρ-
θιος καὶ ὠχρότατος με ὄλην τὴν ἡλιοκαῆ
ὄψιν του.

Πολὺ εἶχε λυπηθῆ ὁ ναυτικός ἀναγκασθεὶς ν'
ἀποδώσῃ τὴν μικράν· ἡ σύζυγός του ἐκεῖ πέ-
ραν ἐκλαυσεν ἀρκετά. Διότι ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι
ἡγάπα τὸ κοράσιον ὅσον καὶ τὰ ἰδικά των τέ-
κνα. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ ἤθελεν ὁ πατὴρ καὶ τὸ
τηλεγράφημα διέτασσε ρητῶς, δὲν ἠδύνατο νὰ
πράξῃσι διαφορετικά. Ὁ Ρυῶ ἀκαταπαύτως
ἐπανελάμβανεν εἰς τὸν Δεβραὶ καὶ τὴν σύζυγόν
του νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς Κυπριακῆς. Τοῦτο
μόνον ἐπεθύμει ὁ Ρυῶ, νὰ εἶνε τόσοσιν νῦχარი-
στημένη εἰς Ἀθῶν, ὅσον καὶ εἰς Βιλλερβίλλην.
Βέβαια! . . Ὁ ἀνεζήτει τὴν θάλασσαν, τὰς
πῆττας, τὰς καρβιδας! . .

— Ἡσύχασε, ἀπῆντα ὁ Δεβραὶ· θὰ τὴν
περιποιώμεθα.

Τὸν οἰκίσκον, ἔνθα κατῴκει ὁ πρῶν ὑπη-
ρέτης, εἶχεν ἀγοράσει χάριν αὐτοῦ ὁ κ. δὲ Μομ-
βρέν καὶ ὁ Δεβραὶ ἀπεσύρθη ἐκεῖ μετὰ τῆς
γρηῆς του, παλαιᾶς μαγειροῦ τοῦ μαρκησίου,
μὴ θέλων νὰ μείνῃ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἐπὶ
πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἐπειδὴ ἡ ἡλικία δὲν
ἐπέτρεπε πλέον αὐτοῖς νὰ ἐκτελῶσι καλὰ τὰ
χρέη των ὅσον ἄλλοτε. Οἱ Δεβραὶ ἀπεσύρθη-
σαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τῆς μαρ-
κησίας.

Εἰς μάτην ὁ κ. δὲ Μομβρέν προσεπάθει νὰ
τοὺς κρατήσῃ.

— Εἶσαι ὡς νὰ ἦσο εἰς τὴν οἰκίαν σου, Δε-
βραὶ, ἔλεγεν αὐτῷ· θὰ ζήσετε ἐδῶ με τὴν σύ-
ζυγόν σου ὅσον θέλετε. . . Ἐχετε ὅ,τι σὰς χρειά-
ζεται διὰ τὰ γηρατειά σας.

— Ὅχι, κύριε μαρκήσιε· ὅταν κανεὶς δὲν
ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ, παραχωρεῖ τὴν θέσιν του
εἰς τοὺς νέους. Πηγαίνω ἄλλοῦ νὰ θεραπεύσω
τοὺς ρευματισμούς μου!

Τότε ὁ μαρκήσιος ἐπέμεινεν ὅπως δωρήσῃ
εἰς τοὺς γέροντας τὸν ἐν Ἀθῶν οἰκίσκον ἐκεῖ-
νον, ὅπου καὶ ὁ υἱὸς των, ἀξιολογὸς νέος, λε-
πτουργὸς τὴν τέχνην συγκατάφηκεν. Τὰ τρία
ἐκεῖνα ἄτομα, ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱός, θὰ
ἐθυσιάζοντο μετὰ χαρᾶς ὑπὲρ των Μομβρέν, καὶ
ὁ Ροβέρτος θέλων νὰ ἔχῃ πλησιέστερον αὐτοῦ
τὴν Κυπριακῆν, ἐσυλλογίσθη τοὺς Δεβραὶ. Τὸ
παιδίον θ' ἀνετρέφετο ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἐν Βελ-
λερβίλλῃ, μετ' ἄκρας φροντίδος καὶ περιποιή-
σεως, ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἐλλεν ἠγνῶει τὴν ὑπαρξίν

τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ὁ πατὴρ δὲν
ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιχειρήσῃ ἀπόπειράν τινα πρὸς
ἀρπαγὴν τοῦ παιδίου. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς θὰ
εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον. Εἰς μίαν ὥραν ἠδύνατο
νὰ τρέξῃ εἰς Ἀθῶν. Ἐπειτα, παρὰ τοῦ γέρον-
τος Δεβραὶ, ἀκόμη στιβαροῦ με ὅσα καὶ ἂν
ἔλεγε, παρὰ τῆς συζύγου του καὶ παρὰ τοῦ υἱοῦ
του, ἀνδρὸς τριακοντούτους ἐν χηρείᾳ ἀλλ' ἄνευ
τέκνων, ὅστις ἀπήρχετο κατὰ πάσαν πρωΐαν εἰς
τὸ ἐν Φονταίνεβλῶ ἐργαστήριόν του, ἀλλ' ἐπέ-
στρεφε τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεί-
πνου, τὸ παιδίον καλῶς θὰ ἐφυλάσσετο καὶ κα-
λῶς ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπροστατεύετο.

— Δὲν πειράζει, ἔλεγεν ὁ Ρυῶ ἀκούων πά-
σας ταύτας τὰς ἐξηγήσεις· δὲν πειράζει κύριε
κόμη. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι τὸ σπίτι μας
ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Βιλλερβίλλην θὰ μᾶς φαίνε-
ται ἀδειανόν!

— Ἡσύχασε, Ρυῶ! Ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω πάλιν
ὀπίσω τὴν Κυπριακῆν. Ἐχεις καὶ σύ δικαίω-
ματα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κορασίου.

— Καὶ εὐχομαι, ἀπῆντα ὁ ναυτικός με ἦθος
σχεδὸν σκαιόν, νὰ μὴ τοῦ συμβῇ περισσότερη
δυσἀρέσκεια παρὰ ὅσην ἔλαβε εἰς τὸ σπίτι μας.
Οὔτε τόσοσιν κακόν δὲν εἶδε ἐκεῖ! .

Καὶ συνέκρουσε τὸν ὄνυχά του εὐρέως ἀντί-
χειρός του με τοὺς μακροὺς καὶ λευκοὺς ὀδόν-
τας του.

Ὁ Ροβέρτος δυσηρεστεῖτο οὐκ ὀλίγον διότι
ἐλύπει τὸν ἀξιόλογόν ἐκείνον ἄνδρα· ἀλλ' ἔπρεπε
ν' ἀποπλανηθῇ ἡ Ἐλλεν καὶ νὰ χάσῃ τὰ ἔχνη.
Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Κυπριακῆ εὐρίσκετο πλησίον του
καθησύχαζε τὸν κόμητα. Τὸ παιδίον ἦτο ἀνάγκη
νὰ μένῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ ν' ἀποκτήσῃ
καλὴν ὑγίαν καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Καὶ ὁ
ἄηρ τοῦ δάσους ἦτο ὑγιεινὸς ὅσον καὶ ὁ θα-
λάσσιος. Ἄλλως τε θὰ τὴν ἐβλεπε συχνότερα·
θὰ μετέβαινεν εἰς Ἀθῶν καθ' ἐκάστην θὰ ἠδύ-
νατο νὰ ἀσπάζηται ὁπόταν ἤθελε τὴν ζῶσαν
ἐκείνην ἀγάπην του.

Ἡ Κυπριακῆ ἦτο μελαγχολικὴ κατὰ τὰς
πρώτας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ρυῶ.
Ὁ υἱὸς τοῦ Δεβραὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ δάσος
διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς βράχους, ἀλλ' αὐτὴ ἐφαίνετο
ἀναζητοῦσα εἰς τὸν ὀρίζοντα ἄλλο τι, τὴν θά-
λασσαν. Εἶτα βαθμηδὸν ἐλησμόνησε καὶ ἤρ-
χιζε νὰ συνειθίζῃ εἰς τὴν νέαν ζωὴν τῆς. Ἡ κα-
θημερινὴ ἐμφάνισις τοῦ Ροβέρτου εἰς τὸν οἰκί-
σκον ἦτο δι' αὐτὴν πρόξενος μεγάλης χαρᾶς.
Καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπίσης τὴν νῦχάρισται διότι
ἔφερον εἰς αὐτὴν γλυκίσματα, εἰς ἀθυματο-
πώλης δὲ ἐν τῇ ὁδῷ Σαιντ - Ἀσπαί τοῦ
Μελὲν ἐσυλλογίζετο μήπως ὁ μαρκήσιος παρε-
φρόνησε, διότι συχνάκις μετέβαινεν εἰς τὸ κα-
τάστημά του καὶ ἠγόραζε πλαγγόνας, ἅς
ἀπεκόμιζεν ἐντὸς τῶν θυλακίων του ἢ ὑπὸ μά-

λης περιτετυλιγμένας ἐντὸς παλαιᾶς ἐφημερίδος, ὅταν ἦσαν πολὺ μεγάλαι.

— "Ένας ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου τὴν ὑποψηφιότητα ἤθελαν ν' ἀντιτάξουν εἰς τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Βερδιέ!..

"Ἄλλ' ὁ μαρκησίος οὐδὲν πλέον ἐμερίμνα περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἄφρινε τὸν Βερδιέ νὰ τὰ καταφέρῃ ὅπως ἠδύνατο κάλλιον. Ἐξεπλήττετο λίαν διὰ τὴν θέσιν, ἣν κατελάμβανεν ἐν τῷ βίῳ του ἡ μικρὰ Κυπριανή. Τὸ τέως ἄγνωστον ἐκεῖνο κοράσιον τὸν ἀπησχόλει ἐξ ὀλοκλήρου. Δὲν ἐπανεύρισκεν ἐν αὐτῇ τὸν Ροβέρτον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν φάσμα ἐξαφανισθέν, μίαν πρεσβυτέραν ἀδελφὴν τοῦ κόμητος, ἀποθνοῦσαν ἐν λίαν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἣν ὁ Ροβέρτος οὐδὲ κἄν εἶχε γνωρίσει καὶ ἥς ἡ μικρογραφία ἐκρέματο εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου, παρὰ τὰς λοιπὰς εἰκόνας τῆς οἰκογενείας.

— Εἶνε καταπληκτικόν! ἔλεγεν ἐνίοτε παρατηρῶν τὴν μικρὰν Κυπριανὴν ἐν τῷ οἰκίσκῳ τοῦ Δεβραΐ. Εἶνε ἡ ἴδια ἡ Γενοδέρα!.. Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα σου!..

"Ἄλλ' αἰ ἐπισκέψεις τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ υἱοῦ του εἰς τὸ ἐν Ἀθῶν οἶκημα τῶν ἀξιολόγων ἐκείνων ἀνθρώπων ἐγίνοντο λαθραίως σχεδόν, ὡς νὰ ἦτο ἐκεῖ ἡ Ἑλλεν, καὶ ἐφοδοῦντο μήπως τὸς κατασκοπεύσωσι καὶ φωραθῶσιν. Ὁ γέρον Ρυῶ ἔγραψεν ἐκ Βιλλεβίλλης μακρὰν καὶ λυπηρὰν ἐπιστολήν, ἐν ἧ ἀφοῦ ἔλεγε πόση πληθὺς ἐπεκράτει εἰς τὸν οἶκόν του μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Κυπριανῆς, διηγεῖτο ὅτι νέοι τινὲς ἀγνωστοὶ εἶχον θεαθῆ περιπολοῦντες περίξ τῆς κατοικίας του προσπαθοῦντες νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ παρατηρήσωσιν. Παρεκτὸς τούτου μία κυρία πολὺ ξενθὴ, φέρουσα μέλαιναν ἐνδυμασίαν παρουσιάσθη πρὸς τοὺς Ρυῶ μὲ τὸ πρόσχημα ὅπως ἐνοικιάσῃ οἶκημά τι μέχρι τέλους τῆς θερινῆς περιόδου, πράγματι ὅμως ὅπως βεβαιωθῆ ἂν ἡ «μικρὰ δεσποινίς» εὐρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ. «Μὲ ὅλην τὴν λύπην, ἣν ἡ ἀναχώρησις μᾶς προξένησε, προσέθετεν ὁ ἀλιεύς, ὅταν συλλογίζωμαι αὐτά, φρονῶ ὅτι ὁ κύριος κόμης φρονίμως ἐπραξεν ὅ,τι ἐπραξεν.»

Προδήλως ἡ Ἑλλεν ἠθέλησε μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς ἀποφασιστικότητα νὰ προσβάλῃ εὐθὺς κατὰ μέτωπον, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἄνευ ἀργυρορίας τόλμημά τι, ἀπάγουσα τὴν Κυπριανὴν ὡς ὀμηρον, πλὴν τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ροβέρτου ἐματαιώσασε τὴν τοιαύτην ἐλπίδα της. Ἡ Ἀγγλίς ὅμως δὲν ἦτο γυνὴ ἀποθαρρυνομένη ἐκ τῆς πρώτης ἀπατυχίας, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἔθετε νῦν εἰς ἐνέργειαν τὴν διπλωματίαν της καὶ τὴν δραστηριότητά της ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸ καταφυγιον τῆς θυγατρὸς της. Διὰ τοῦτο ὁ Ροβέρτος ἠσθάνετο ἀόριστον φόβον καὶ ἠγρύπνει ἐπὶ τῆς Κυπριανῆς ὡς φιλάργυρος ἐπὶ τοῦ θησαυ-

ροῦ του. Ἐπορεύετο εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Δεβραΐ μὲ τὰς προφυλάξεις ἐρωτολήπτου μεταβαίνοντος εἰς ἐπικίνδυνον συνέντευξιν. Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ Ἑλλεν Μόργαν ἦτο ἐκεῖ πλησίον κερυμμένη εἰς τὸ σκότος καὶ ὁ πατήρ ἐκεῖνος ἠσπάζετο τὸ ἐκπληττόμενον διὰ τοῦτο θυγᾶτριὸν του ὡς νὰ τὸ ἠπείλει κίνδυνός τις.

— Ἐπαγρύπνει καλά, Δεβραΐ! ἔλεγεν.

— ὦ, κύριε κόμη! δὲν εἶνε κίνδυνος! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ μὲ σκοτώσουν προτῆτερα πρὶν ἐγγίσουν μίαν τρίχα τῆς μικρᾶς! Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμιν, διότι δὲν εἶμαι πλέον νέος, μὴ φοβεῖσθε· ἔχω τὸν υἱόν μου ὅστις ἔρχεται κάθε βράδυ καὶ ἔχει τὰ χέρια γερὰ!.. Ἡ δεσποινίς Κυπριανὴ φυλάσσεται καλά!

Ὁ Ροβέρτος μετέβηκε συχνάκις εἰς Ἀθῶν ἐφ' ἀμάξης διὰ τοῦ δάσου, ἐσυλλογίζετο δὲ καθ' ὁδὸν πόσας ἡ Κυπριανὴ ἀντεπροσώπευε δι' αὐτὸν στιγμὰς παρελθόντος ἔρωτος, πόσας ἀπογοητεύσεις καὶ πόσας ἐλπίδας! Ἡ καϋμένη ἡ μικρὰ! Ἦτο πᾶν ὅ,τι ἀπέμενε αἰ τῷ ἐκ τῆς πλάνης, ἐκ τῆς παραφροσύνης τοῦ βίου του. Πῶς ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ, ἀφοῦ εἶχε τόσον περιπαθῶς ἀγαπήσει; Νὰ λησμονήσῃ; Ὅχι! Δὲν ἐλησμονεῖ τὴν Ἑλλεν· ἀντὶ ὅμως νὰ τὴν συλλογίζηται μὲ ἐρωτικὰς φρικιάσεις ὅπως ἄλλοτε, τὴν ἐσυλλογίζετο μετὰ τινος ὄργης, διαλογιζόμενος ὁποῖον ἄρα γε θέλητρον τῆς γυναικὸς ἐκείνης τὸν εἶχε γοητεύσει; Ἡ ἐξαψὶς τῶν αἰσθησέων βεβαίως· πλάνη τις, ἣν ἐνόμισεν αἰώνιον. Καὶ πῶς θεώρει τὸν ἑαυτὸν του μωρόν, ἔνοχον, ἠλίθιον μετὰ τὴν ἐξέγερσιν ἀπὸ τοιούτου ὄνειρου! Καὶ πῶς σήμερον πρὸ πάντων ἐπαναβλέπων τὴν εἰκόνα τῆς Γιλβέρτης γαλήνιον σκεπτικὴν, καλοκάγαθον τὸ ἦθος, κατηράτο τὸ παρελθόν, οὗ τὰ λείψανα ἔφερον ἀκόμη ὡς ράχη δικτύου ἀτελῶς διαρραγέντος. Δὲν παρηγορεῖτο διὰ τὴν ἀνοησίαν του, εἰμὴ κρύπτων τὸ πρόσωπόν του, τὸ μέτωπόν του, ἐντὸς τῆς ξανθῆς κόμης τῆς Κυπριανῆς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ πλέον τὸ παρελθόν ἐκεῖνο διὰ παντός.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν διερχόμενος ἔφιππος ἐκεῖθεν τῆς τριόδου τῆς Βασιλικῆς Τραπέζης, σφόδρα ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτόθι τὴν δεσποινίδα Βερδιέ καθημένην μόνην μὲ ἐν βιβλίον ἀνὰ χεῖρας. Τὴν διέκρινε μακρόθεν ἀλλὰ καίτοι τὴν ἀνεγνώρισε, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο αὐτή. Πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ μόνη; Ὅτε ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του καὶ τὴν ἐχαίρετίσε, καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐφάνη ἔκθαρμος καὶ τεταραγμένη. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐφωράτο ὑποπεσοῦσα εἰς παράπτωμα. Καὶ ὅμως ἦτο ἀπλοῦστατον. Εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τῆς κυρίας Ἐρβλαὶ καὶ τοῦ Δυκά, οἵτινες μετέβαινον εἰς τὰ περίξ διὰ νὰ ἐξάψωσι τὸν ζῆλον τῶν χωρικῶν. Ὁ μέλλων ὑπουργὸς συνώ-

δευε τὴν Ἐρρικέτταν μέχρι τοῦ δάσους τοῦ Μπιλλεβῶ, ὅπου εὕρισκοντο ὑλοτόμοι τινές, παρ' οἷς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσωσιν, καὶ ἡ Γιλβέρτη ἀναμείνουσα τὴν ἐπιστροφὴν των, ἀνεγίνωσκεν ἐν μυθιστόρημα «ὀλομόναχη», ὡς ἔλεγεν ὁ Ροβέρτος.

Τὴν παρετήρει μειδιῶν καὶ τὴν εὕρισκεν ἀξίεραστον μὲ τὴν μέλαιναν ἐκείνην περιβολὴν της ἐντὸς τοῦ σκιόφωτος τοῦ δάσους.

Τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐξήρχετο συχνὰ οὕτω πως, ἂν ἠγάπα τὰ ἐρημικὰ μέρη τοῦ δάσους, ἔλεγε δὲ αὐτῇ ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦται τοποθεσίαι ἐξαισιοὶ περίξ τοῦ Μελέν· ὡς νὰ ἐνδιεφέρετο περὶ τῶν τοποθεσιῶν αὐτῶν, ὡμίλει περὶ τοῦ Φρανσάρ, τοῦ Ἀπρεμῶν καὶ ἄλλων μερῶν· ἀλλὰ δὲν προσεῖχεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν· κατεγίνετο μόνον νὰ τὴν θεωρῇ. Ἡ νεάνις ἴστατο ὀρθία, μὲ τὸ βιβλίον ἀνὰ χεῖρας, μὲ τὸ πρόσωπον ἀποκρυπτόμενον κατὰ τὸ ἦμισυ ὑπὸ ἀχυρίνου σκιαδίου. Εἶχε τὸ ἦθος ἡμερον, τὸ μειδίαμα προσηνέστατον καὶ ἐκφρασίαν τινα μελαγχολίας, ἣτις ἤρρεσκεν εἰς τὸν Ροβέρτον, ὅπως μερικαὶ μελωδίαὶ ὡς συμφωνοῦται μὲ τοὺς ἰδιαιτέρους ἡμῶν λογισμούς, κατὰκλήουσι τὴν ψυχὴν μας. Συνησθάνετο ὅτι ἐκεῖ ἐνώπιόν του ἴστατο ἡ γυνὴ ἡ πλασθεῖσα ἐπίτηδες δι' αὐτόν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠγάπα, τὴν ὁποίαν ὄφειλε ν' ἀγαπήσῃ! Τοῦ ἐφάνετο ὅτι ἐπὶ τῶν ἀγῶν τῆς χειλέων ἐπλανῶντο λόγοι περιπαθεῖς στοργῆς καὶ ἐγάπης, οὓς οὐδέποτε ἔμελλε ν' ἀκούσῃ. Καὶ διατί, διατί τάχα οὐδέποτε αὐτὸς θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμολογήσῃ, νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὴν ὅ,τι ἠσθάνετο;

Τοιοῦτος εἶνε ὁ βίος! ὀλόκληρος ὑπαρξίς ἀπαιτεῖται νὰ θυσιασθῇ πρὸς ἐξίλασμον διὰ τὰ σφάλματα τῆς νεότητος. Μεταξὺ τῆς Γιλβέρτης καὶ αὐτοῦ ἔμεσολάθει—ἀδιάφορον ἂν ἐκαλεῖτο ἢ ὄχι κυρία δὲ Μομβρέν—ἡ Ἑλλεν.

Ἀπεχωρίσθη τῆς δεσποινίδος Βερδιέ σχεδὸν ἀποτόμως ἰδὼν ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς δεινροστοιχίας ἐρχόμενον τὸ ὄχημα τῆς κυρίας Ἐρβλαί, ἐρ' οὐ ἐπέστρεφεν ὁ Δυκάς. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀφίξις τῆς ὄρχιας χήρας θὰ καθίστα τὴ συνδιάλεξιν κοινὴν καὶ χυδχαίαν καὶ ὡς νὰ μὴ τὴν εἶχεν ἴδει ποσῶς, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, ἐχαιρέτισε τὴν Γιλβέρτην καὶ ἐγένετο ἄρκατος. Ἡ νεάνις τὸν ἔβλεπεν ἀπομακρυνόμενον. Καὶ δι' αὐτὴν ἐπίσης ὁ Ροβέρτος ἦτο ἡ προσωποπότησις ἐνὸς ὄνειρου, ὄνειρου ἀπομακρυνόμενου.

Χωρὶς δὲ νὰ τὸ προμελετήσωσιν ἀμφοτέροι τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ροβέρτος ἐπανήλθον εἰς τὴν αὐτὴν ἀτρακτόν, ὅπου εἶχον συναντηθῇ. Ἀδελφός τις σιωπηλὸς μαγνητικὸς τοὺς ὠδήγει. Ἐξ ὀρμεμυρῶν ἐπανήρχοντο ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅπου εἶχον ἴδει ἀλλήλους καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων στιγ-

μῶν τῆς κρυφίου χαρᾶς, ἣν ἠσθάνοντο ἀνατλάσσοντες ἓνα χαριετισμὸν καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρους λόγους, ἤρουντο ἀγαλλίασιν διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

Ἡ Γιλβέρτη δὲν ἐξήταζεν ἂν προήρχοντο ἐκ συμπτώσεως αἱ τοιαῦται συναντήσεις, ἢ ἂν ὑπῆρχε προμελέτη ἐκ μέρους τοῦ Ροβέρτου. Ἄν ἤθελε νὰ σκεφθῇ, οὐδέποτε θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τοῦ δάσους. Ἀλλὰ τί ἔκαμνε τάχα ἐκεῖ τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν θεῖόν της, νὰ εἶπῃ εἰς ὄλον τὸν κόσμον;

Ὁ ταγματάρχης παραφερόμενος ἐκ τῆς ἐκλογικῆς κινήσεως, μετέβαιεν ἀπὸ τῆς μιᾶς δεηγύρεως εἰς τὴν ἄλλην, ἀπὸ τὰ λατομεῖα εἰς τὰ πλινθουργεῖα τοῦ πρώην καταστήματος Σαρβέ· αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ Γιλβέρτη ἔβλεπε τὸν ταλαίπωρον θεῖόν της καθιστάμενον κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν μᾶλλον περιφροντιν, μᾶλλον κεκμηκότα, μᾶλλον σκυθρωπόν. Ἐπόθει ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονά του νὰ μεταβαίη μετ' αὐτοῦ διὰ ν' ἀναπυκῶνται ἡμῶν ὑπὸ τὰς δρυς τοῦ δάσους, διὰ νὰ λησμονήσωσι τὸν θόρυβον τῆς πολιτικῆς, διὰ νὰ συνομιλήσωσιν ἡμέρα, ὅπως εἰς τὰς δεινροστοιχίας τοῦ Κεραμικοῦ τὸ ἀπόγευμα, ὅτε ἐξήρχοντο ἀπομακρυνόμενοι τῆς ὁδοῦ Μανσάρ. Ἄλλ' ὁ Βερδιέ δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς αὐτὴν, δὲν ἀνῆκεν οὐδ' εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ κυρία Ἐρβλαί ἀνέπτυσσε κατὰ τοῦ Ζαβουγιέ ὅστις ἐξετίθετο ἐπίσης, τὴν αὐτὴν δραστηριότητα, ἣν εἶχε δεῖξει ἄλλοτε ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἡ Γιλβέρτη μόνη συχνότατα ἀπομείνουσα ἐν τῇ ἐπαύλει, ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὸ τέλος τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, κρατοῦσα δὲ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον, μετέβαιεν εἰς ἀπόκεντρόν τινα γωνίαν τοῦ δάσους καὶ ἔμενεν ἐκεῖ βρυκαλωμένη ἀπὸ τὰ συγκεχυμένα νεανικά της ὄνειρα.

Ναὶ! εἶχε συνειθίσει νὰ βλέπῃ ἐκεῖ τὸν Ροβέρτον καὶ νὰ τοῦ ὀμιλῇ. Σχεδὸν οὐδὲν ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, οὐδὲν· ἀλλ' ἡ ὑποκεκρυμμένη σημασία τῶν χαριετισμῶν των καὶ τῆς σιωπῆς των περιεῖχεν θεληγέτρον ἰδιαιτέρον. Μίαν ἡμέραν ἐπέστρεψε περιφροντις· εἶχεν εἶπει αὐτῇ ὁ Ροβέρτος ἀπὸ τῆς πικραμονῆς τῆς προτεραίας ὅτι ἔμελλε νὰ μεταβῇ τὴν ἐπαύριον εἰς Φονταίνεβλῶ διὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνης ὁδοῦ, καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχε φανῇ. Πρὸ δύο ἡμερῶν δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἐνεκὶ δὲ τῆς αἰφνιδίως διακοπῆς τῆς συνηθείας ἠσθάνετο στενοχωρικῶν. Ἐσχε, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν, τὴν συνείδησιν, τὴν προκίεσθιν συμφορᾶς. Ἄν εἶχε τὴν τόλμην, ἠθελε μεταβῇ εἰς Μελέν διὰ νὰ πληροφορηθῇ.

Δι' ὄλης τῆς ἐσπέρας ἡ Γιλβέρτη κατεῖχετο ὑπὸ νευρικῆς ταρχῆς. Ἡ κυρία Ἐρβλαί τὸ παρετήρησεν. Ἦσαν συνθηροισμένοι εἰς τὴν αἰ-

θουσαν. Ὁ Αἰμίλιος Δυκάς συνωμείλει ἐκεῖ περὶ τῆς πολιτικῆς μετὰ τοῦ Σαρβέ, ὅστις ἔδιδεν αὐτῷ συμβουλὰς. Ἡ Ἐρριέττα ἠεροῦτο ἀναδιφῶσα μίαν οἰκονομικὴν ἐπιθεώρησιν. Ὁ Βερδιέ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκειτο ἀγωνιζόμενος ἐν τινι πολιτικῇ ὁμηγύρει, εἰς ἣν ὁ κ. γερουσιαστὴς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Τὸ πνεῦμα τῆς Γιλβέρτης ἐπλανᾶτο ἀλλαχοῦ. Βεβαίως ὁ κ. δὲ Μομβρέν θὰ εἶχεν ὑποστῆ λύπην τινά, καὶ δυσάρεστον θὰ τοῦ ἔτυχεν. Εἶχεν εἶπει ρητῶς πρὸ δυο ἡμερῶν: «καλὴν ἐντάμωσιν αὔριον!» καὶ οὔτε τὴν προτεραϊάν, οὔτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφάνη διερχόμενος ἐκ τῆς ἀτραποῦ τοῦ δάσου.

Ἡ Γιλβέρτη τὴν νύκτα ἐκείνην ἔσχεν ὄνειρα τεταραγμένα, πλήρη ἀνησυχίας χωρὶς νὰ γινώσκῃ καὶ αὐτὴ τὴν αἰτίαν, διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀσυνειδήτου αὐτοματισμοῦ, ὃν παρέχει ἡ προσήλωσις εἰς μίαν ἰδέαν, ἐξῆλθε καὶ μετέβη εἰς Μελέν διὰ ν' ἀγοράσῃ δῆθεν χρεϊώδη τινὰ ἀντικείμενα. Ὁ Βερδιέ εἶχεν ἀνάγκην χειροκτίων, ἀπολέσας τὰ ἰδικά του εἰς μίαν, δὲν ἐνεθυμεῖτο τίνα, τῶν πολιτικῶν ὁμηγύρειων. «Μὴ ἀγοράσητε, εἶχεν εἶπει μάλιστα αὐτῷ ὁ Γκενώ· αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ σᾶς βλάψῃ!»

Ἐγίνωσκε καλῶς τοῦ ἔκειτο τὸ μέγαρον Μομβρέν· ἀλλ' ἐδίσταζε νὰ μεταβῆ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ μηχανικῶς προὔχωρει, ἐβάδιζε βραδέως ἀνὰ μέσον τῆς πόλεως, ὅπου ἐπὶ προγραμμάτων πολυχρόων ἐφάνοντο τὰ ὀνόματα τοῦ Βερδιέ, τοῦ Ζαβουγιέ, τοῦ Γκαρούς, δελτία μεγάλα, δι' ὧν συνιστάτο ἡ κατεπολεμειτοῦ ἢ ὑποψηφιότητος τοῦ θεοῦ της. Καὶ ὅμως τῆ ἐφαινετο ὅτι τὰ προγράμματα αὐτὰ ἦσαν δι' αὐτὴν ἀδιάφορα, ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἐκείνη οὐδόλως ἐνδιέφερε τὸν βίον της. Ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Θιέρσου ὑπὸ τῆς ἀσθενικᾶς φιλύρας, εἶτα τὴν λεωφόρον τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου, κατόπιν τὴν ὁμώνυμον ὁδὸν, ἔνθα εἶχε γεννηθῆ ὁ θεὸς της καὶ ἰσταμένη παρά τινα τοῖχον, ἔβλεπε τὸν Σηκουάναν ρέοντα παρὰ τοὺς κήπους, τὴν δίνην τοῦ ὕδατος, τὴν σειρὰν τῶν παρὰ τὴν ὄχθην αἰγείρων καὶ μακρὰν τοὺς δύο πύργους τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ἡ Γιλβέρτη χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ πρὸς ἑαυτήν, ἀνεζήτηε πρόφασιν διὰ νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκείνας ἐπὶ τῇ ἀριστῶ ἑλπίδι μήπως συναντήσῃ τὸν Ροβέρτον. παρετήρει δὲ μηχανικῶς τὸ πλυντήριον τῆς Παναγίας, οὐ δὲ καπνὸς ἐξήρχετο θορυβωδῶς ὡς ἀναπνοή.

Δὲν ἐτόλμα ν' ἀνέλθῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νομαρχείου, πλησίον τοῦ μεγάρου Μομβρέν. Μὲ ποῖον δικαίωμα θὰ ἔκρουε τὴν θύραν ἐκείνην; Ἄλλως τε τί παραφροσύνη ἦτο ἐκείνη νὰ πιστεύῃ, διότι δὲν εἶδε τὸν κ. δὲ Μομβρέν ἐπὶ

δυο ἡμέρας, ὅτι συμφορὰ τις πιθανῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν κόμητα; .. Ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐξω φρενῶν!

Διατὶ ὅμως ὁ κ. δὲ Μομβρέν εἶπε: «Καλὴν ἐντάμωσιν αὔριον»;

Τυχαιῶς τότε βαδίζοντα εὐρέθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Παναγίας, ἔνθα ἀνυψοῦντο οἱ ἐρυθροὶ πυργίσκοι τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἐπιφόβου τὴν θέαν ὡς φρουρίου· ἐκεῖ πλησίον, ἀντικρὺ τοῦ ναοῦ, ὅστις ἐφαίνετο ὡς προέκτασις τῆς εἰρητῆς, διότι τὰ ὑλοσκεπῆ θολωτὰ παράθυρα αὐτοῦ ἀντίκρυζον τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἠγειρέτο βωμός, ἐφ' οὗ εἰς Χριστὸς ὠχρὸς, ἀναίματος, περίλυπος ἐκρέματο ἀπὸ ξυλίνου σταυροῦ χρώματος ἐρυθροῦ αἵματηροῦ.

Ἡ Γιλβέρτη ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ προσευχηθῇ. Θλίψις πικρὰ τὴν κατεῖχεν ὀδυνηρὸν προαίσθημα τὴν ἐβασάνιζεν. Διὰ μιᾶς ἐγκατέλιπε τὴν πλατεῖαν καὶ ὠδευσε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ μέγαρον Μομβρέν. Τέλος πάντων ἦτο ἀπλούστατον νὰ ἐρωτήσῃ ἂν εἶχε συμβῆ τι εἰς τὸν κόμητα καὶ ν' ἀναχωρήσῃ, χωρὶς κἂν νὰ εἰσέλθῃ. Πλὴν φθάσασα πρὸ τοῦ μεγάρου δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ. Ἦτο βεβαίως παραφροσύνη! Παρετήρει τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο κτίριον, ψυχρὸν καὶ σοβαρὸν. Διὰ τῆς βαρείας ἡμικλείστου θύρας κλειφαινετο ἡ αὐλή, εἶτα τὰ ὑψηλὰ τεῖχη, καλυπτόμενα ὑπὸ στρώματος κισσοῦ, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο σχεδὸν μέλαν καὶ ὡς ἀναχρονισμὸς ἐκπληκτικός, φανὸς φωταερίου, ὅστις θὰ ἔλαμπε κάποτε ἐκεῖ ὡς ἐρυθρὸν καὶ φωτεινὸν ἄνθος τοῦ φυλλώματος ἐκείνου, εἰς θέσιν ὅπου παλαιὸς τις ἀντανεκλαστικός καὶ καπνίζων φανὸς θὰ ἤρμιζε κάλλιον πρὸς τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην βλάστησιν καὶ τὸ βαρὺ καὶ σκυθρωπὸν οἰκόδομημα.

Διελογίζετο ἂν ἔπρεπε νὰ κρούσῃ τὴν θύραν, νὰ τὴν ὠθήσῃ καὶ νὰ εἰσέλθῃ... Καὶ διατὶ; Μὲ ποῖον δικαίωμα;.. Διότι εὐρέθη τυχαίως εἰς τὸν δρόμον τοῦ κόμητος; Διότι εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συνήθειαν νὰ τὸν βλέπῃ κατ' ἐκαστὴν ἀπό τινος καιροῦ; Καὶ διότι δὲν εἶχεν ἀναφανῆ, διὰ τοῦτο αὐτὴ ἡ ξένη, ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ κ. κόμητος δὲ Μομβρέν;.. Δὲν εἶχε βεβαίως μεταβῆ χάριν αὐτοῦ εἰς Μελέν!.. Τὰ χειρόκτια ἐκεῖνα τοῦ θεοῦ της εἶχε λησμονήσει νὰ τ' ἀγοράσῃ. Οὐδὲ κἂν τὰ ἐσυλλογίζετο!.. Καὶ ὅμως δι' αὐτὰ, δι' αὐτὰ καὶ μόνον εἶχε μεταβῆ εἰς Μελέν! Καὶ ἀπεμακρύνετο ἤδη τοῦ μεγάρου Μομβρέν, ὅτε ὀπισθεν τῆς ἤκουσε κρότον βαρῶν θύρας κλειομένης. Ἐστράφη καὶ εἶδεν... Ἦτο ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἐξήρχετο.

Ὀλίγον ἔλειψεν ν' ἀφήσῃ κραυγὴν χαρᾶς. Οὐδὲν ἀπνευκταῖον λοιπὸν εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὴν

ζωὴν τοῦ κόμητος. Ἐπειτα διὰ μιᾶς ἀνελογίσθη ὅτι ἦτο γελοῖον νὰ φωραθῆ τοιοῦτοτρόπως. Διὸ ἐβάδισε τάχιστα ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς τοῦ Σίτου καὶ γείνη ἄφαντος μετὰ σπουδῆς. Πλὴν ὁ Ροβέρτος τὴν διέκρινε καὶ σπεύδων τὸ βῆμα τὴν κατέφθασεν ὡς νὰ κατείχετο ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἀνάγκης νὰ ἠμιλήσῃ πρὸς αὐτήν. Ὅτε δ' ἐκείνη τὸν προσέβλεψε καὶ εἶδε πόσον ἦτο ὠχρός:

— Τί ἔχετε; τὸν ἠρώτησεν.

Καὶ ἔσταμάτησεν. Τότε ἐνόησεν πόσον ἀληθὲς ἦτο τὸ σκληρὸν γυναικεῖον αὐτῆς προαίσθημα!

Ἡ χαριέσσα κεφαλὴ τοῦ Ροβέρτου ἐφαίνετο ἠλλοιωμένη καὶ τὸ νεαρόν του πρόσωπον εἶχε διὰ μιᾶς γηράσει, ὡς νὰ τὸ εἶχον κατασπαράξει οἱ ὄνυχες τῆς λύπης.

Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο σχεδὸν κραυγὴ:

— ὦ! ἂν ἐγνωρίζετε!..

Καὶ ἤρχισεν αἴφνης νὰ βαδίζῃ ὡς ἄνθρωπος ὅστις βλέπει παρερχόμενον τὸν χρόνον καὶ φοβεῖται.

Ἡ Γιλβέρτη, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἤθελε νὰ τὸν ἀποφύγῃ, τῶρα τὸν παρηκολούθει. Εἶχε μαντεύσει καλῶς, καὶ συμφορὰ τις εἶχεν ἐνσκήψῃ· ἀλλ' ὅποια συμφορὰ;

Κατῆρχοντο τὴν γηραιὰν ὁδὸν τῶν Κωδῶνων, εἰς ἣν αἱ μέλαισαι ἐκ τῆς πολυκαιρίας οἰκίαι ἀπέδιδον ὄψιν μεσαιωνικὴν, ἦσαν δὲ μόνοι, ὅτε διὰ μιᾶς ἀκούσας ἐκεῖ τὸν κώδωνα ναοῦ κρουόμενον πενθίμως ὁ Ροβέρτος ἐφρικίασε τόσον, ὥστε ἡ Γιλβέρτη ἐφοβήθη.

Ὁ νέος κατέπνιξεν ἕνα λυγρὸν ἀνερχόμενον εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ εἶπε μετὰ σπουδῆς:

— Μοῦ κάμνει κακὸν αὐτὸς ὁ ἦχος! Ἐλάτε!

Καὶ ὠδεύσεν ἐν τάχει πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἡ ἈΝΔΡΕΙΑ

Κατὰ τὸν στρατηγὸν Οὐλοσελέη

Περίεργον καὶ ἐν πολλοῖς πρωτοτυπωτάτην μελέτην ἐδημοσίευσεν ἐτχάτως ἐν ἀγγλικῷ περιοδικῷ ὁ κλεινὸς νικητὴς τοῦ Τέλ-Ἰλ-Κεθίρ περὶ τῆς ἀνδρείας, ἣν χαρακτηρίζει ὡς τὸ πνευματικὸν ἀντίστοιχον καὶ τὸ ἰσοδύναμον τῆς ἐντελοῦς φυσικῆς εὐεξίας. Ἐκ πείρας γινώσκω, ἐπάγεται ὁ στρατηγός, ὅτι οἱ ἐξέχοντές πως ἐπὶ ἀνδρεία ἀπολαύουσι πάντοτε καὶ ἐξαιρέτου σωματικῆς ὑγείας. Οἶκον ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουσιν οὐχ ἦττον καὶ ἀσθενεῖς ἢ ὑποχονδρικοί, οἵτινες εἶνε ἀληθεῖς ἥρωες. Σπανίως ἄνθρωπος ἐμαρτύρησεν ὅσον φυσικὸν καὶ ἠθικὸν θάρ-

ρος Γουλιέλμος ὁ Γ', οὗ ὁ βίος ἐλόκληρος ὑπῆρξε διηνεκῆς πάλη ἀδαμάστου θελήσεως κατὰ σαθοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ· παιδιόθεν ἐνόσει, ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῷ ζωῶα φλογερὰ ψυχὴ κατέβαλλε πάντοτε τὰς σωματικὰς ἀληθδόνας καὶ τὴν φυσικὴν ἀσθένειαν.

Δὲν ἐπιχειρῶ λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀνδρείας, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀγγλὸς στρατηγός, ἀποκνῶν πρὸ τοιαύτης ψυχολογικῆς πραγματείας. Θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ἀναγραφὴν ἀτομικῶν τιῶν παρατηρήσεων, παρατηρῶν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ἀνδρεία ἀποτελεῖ αἴσθημα ἐντελὸς διακεκριμένον τῆς ἐπιδεικτικῆς γενναϊότητος, τῆς κοινῶς μαρτυρουμένης παρὰ τῶν πολλῶν ἐν τῷ βίῳ. Ἄξιοστοις χωρικὸς μὴ ὑποχωρῶν ποτε ἐνώπιον τῆς πυγμῆς οἰουδήποτε, μονομάχος ἀθούρωδως ὑποστάς πλειστάκις τὸ πῦρ τοῦ ἀντιπάλου του, δυνατὸν νὰ ἀποδειλιάσωσιν ἐπονειδίστως ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, ἐν σπουδαίᾳ μάχῃ. Οἱ ἥρωες εἰσὶ συγκεκριτημένοι διαφόρως αὐτῶν, οὓς ἐνισχύει μόνῃ ἡ ματαιοδοξία. Στερήσατε αὐτοὺς τῶν θεατῶν καὶ θὰ ἴδετε τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐξαφανιζομένην δίκην καπνοῦ. Ἐνθυμούμαι ἀξιωματικὸν τινα τοιοῦτον ἔχοντα χαρακτηῖρα, ὃν ἐπανειλημμένως εἶδον ἀφειδῶς ἐκτιθέμενον εἰς τὸ ἐχθρικὸν πῦρ. Νύκτα τινα ἀνετέθη αὐτῷ ἐπικινδυνωτάτη τις ἐφοδος. Τὸ ἐγγείρημα ἀπέτυχε καὶ αἱ ἀπώλειαι ἡμῶν ὑπῆρξαν σημαντικαί. Ἐμαθον ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Κομισθέντων τῶν πτωμάτων εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀπῆλθον ἵνα παρηκολούθῃσω τὴν κηδείαν των, ὅτε αἴφνης βλέπω αὐτὸν ἐνώπιόν μου σῶον καὶ ἀβλαβῆ. Μοὶ ἀφηγήθη πῶς ἐπωφεληθεὶς τοῦ σκότους διέφυγε τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἡμῶν. Ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη ἐπληροφόρηθη θετικῶς ὅτι εἶχε καταλίπει τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας, ἀσφαλισθεὶς ὅπισθεν θάμνων τιῶν. Καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶχε θεατάς. Ἦτο ἥρωας, ἔχων ἀνάγκην φωτὸς καὶ δημοσιότητος. Συνήνητσα πολλάκις ἀνθρώπους φυσικῶς ἀσθενεῖς καὶ ἄνευ θελήσεως, οἵτινες εἰλικρινῶς ἐπεθύμουν νὰ φανῶσιν ἀνδρεῖοι καὶ τοὺς ὁποίους ἄγνωστος δαίμων ἐξώθει πάντοτε εἰς τὰς ἐπικινδυνωτέρας τῶν θέσεων. Οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες δύνανται νὰ συλλάβωσιν ἀξιοθαύμαστα σχέδια, ἀλλ' ἀδυνατοῦσι νὰ ἐπιτελέσωσιν αὐτά· μέχρι τελευταίας στιγμῆς αὐταπατῶνται· ἀλλ' αἴφνης ἀποδειλιάσῃ καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν ἄτακτον. Ἰπάρχουσι καὶ χαρακτηῖρες φύσει ὅλως ἄτολμοι, ἀλλ' οἱ ὅποιοι δι' ἰσχυρᾶς θελήσεως ἐπιβάλλουσιν ἐαυτοῖς ἀνδρείαν πειθαναγκαστικὴν καὶ ἐκτιθενται εἰς σοβαροὺς κινδύνους, ἀγόμενοι ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας των. Ὁ στρατιώτης ἐξ ἠμαρτύτου δὲν ἀρμενίζει εἰς τοιοῦτους ἀρχηγούς.